

Sv. Martin (župnijski zavetnik), celodnevno čaščenje, župnijski praznik

Z zgoraj omenjenimi dogodki se v ljubljanski nadškofiji enkrat na leto sreča vsaka župnija od škofa Bonaventura Jegliča dalje.

Vsaka župnija ima svojega zavetnika. Župnija Žiri ima pomembnega zavetnika sv. Martina. Letos se spominjamo 1700-letnice njegovega rojstva. Po očetovi volji je postal vojak. Čeprav za to službo ni bil navdušen, je vestno opravljal svoje vojaške dolžnosti. Zaradi tega je dobil že v mladosti naziv častnik.

Iz tedanje njegove službe je znana legenda, kako je beraču odrezal pol svojega plašča, da bi ga obvaroval pred mrazom. Ta dogodek je uprizorjen na steni našega glavnega oltarja. Martin nam s tem kaže, kako moramo biti tudi mi pozorni do svojega bližnjega. **Posnemajmo ga!**

Škof Bonaventura Jeglič je uvedel v ljubljanski škofiji na dan župnijskega zavetnika dan celodnevnega čaščenja. V zadnjem času se to opravi v bližini tega dneva. V Žireh je to v soboto po 11. novembru. Ta dan ste župljani povabljeni, da si vzamete čas za Boga. Ne samo, da pridete k sveti maši, ampak da obiščete župnijsko cerkev tudi izven tega časa in počastite Jezusa v Najsvetejšem zakramentu. **Lepo vabljeni! Jezus vas pričakuje. Pokažite, da ga imate radi, kot ga je imel rad sv. Martin.**

Za župljane mora biti nedelja po zavetniku župnije pomembna tako, kot so največji prazniki v cerkvenem letu. Naj se to letos pozna pri obisku župnijske cerkve in tudi pri nedeljskem družinskem kosilu.

Župnik in dekan Igor, jaz in župnijski sodelavci vam želimo lepo in blagoslovljeno praznovanje sv. Martina.

Jakob Kralj, dhp

BAZILIKE ZA POSEBNO MILOST VERNIKOM

Ime bazilika izhaja iz grščine, iz grške besede basilikos, kar pomeni »kraljevski«.

O kakšni baziliki je govora? O baziliki kot začimbi ali o cerkveni baziliki?

Obe imata kar nekaj skupnega. Sta kraljevski, imata čarobno moč, sta najplemenitejši, imata pozitivne lastnosti in lahko bi rekli, da zdravita.

Začimba bazilika se dodaja jedem, ravno tako pa so cerkvene bazilike odprte za vse ljudi sveta.

Bazilika je naziv, ki ga prejme neka cerkev zaradi posebnega liturgičnega in pastoralnega pomena, je romarski kraj. Status podeljuje Kongregacija za bogoslužje in disciplino zakramentov na prošnjo krajevnega škofa ordinarija, pri čemer morajo biti izpolnjeni strogi pogoji. Bazilike se delijo na večje in manjše. Na svetu so štiri (nekje sva zasledili, da pet) večje bazilike, vse se nahajajo v Rimu. Imenujejo se tudi papeške. Ostale bazilike po svetu imajo naslov manjše bazilike.

Odkar je leta 1300 papež Bonifacij VIII. razglasil prvo sveto leto in vse kristjane povabil, naj poromajo v Rim, se je začela v Cerkvi obhajati praksa svetih let in s tem romanj v papeške bazilike v Rim. Ker pa so bila takšna romanja za večino kristjanov nemogoča, so papeži s posebnim odlokom nekatere cerkve povzdignili v bazilike in jim podelili nekatere privilegije. Tako je omogočeno, da kar največ ljudi roma v bazilike in tam prejema milosti.

Verniki, ki obišejo baziliko, prisostvujejo obredu, zmolijo Očenaš in veroizpoved, lahko pridobijo popolni odpustek pod običajnimi pogoji (spoved, obhajilo in molitev po papeževem namenu).

Posebna značilnost bazilik je, da so vidno znamenje povezanosti krajevne Cerkve s Svetim sedežem in rimskimi bazilikami. Bazilike in cerkve so hiša harmonije, so prostor, v katerem se oznanja katoliška vera. V tej »hiši« se posreduje božje usmiljenje. V njej se nahaja Jezus Kristus, v katerem najdemo bistvo verovanja in krščanskega življenja. V cerkvi zorimo, rastemo, ljubimo. V Cerkvi torej srečamo Gospoda, skozi katerega prihaja nad nas božja luč. Cerkev je vesoljna, poslana k vsem ljudem.

V Sloveniji je trenutno sedem cerkva, ki imajo naslov bazilike, in sicer bazilika Marije Pomagaj na Brezjah, bazilika Marijinega Vnebovzvetja na Sveti Gori, bazilika Lurške Marije v Brestanici, bazilika Obiskanja Device Marije v Petrovčah, bazilika Žalostne Matere Božje v Stični, bazilika Matere Usmiljenja v Mariboru ter bazilika Marije Zavetnice na Ptujski Gori.

Prosimo Svetega Duha, da bi nam pomagal biti katoličan v Cerkvi.

SVETI ANDREJ – PRVOPOKLICANI

Andrej, učenec Janeza Krstnika, je prisostvoval Jezusovemu krstu. Tam se je odločil, da gre za njim, pa ne le to, veselo novico »Našli smo Kristusa« je takoj ponesel svojemu bratu Petru.

Andrej in Peter, brata, dva velika svetnika, apostola in mučenca. Oba sta bila križana, a njen križ ni bil enak Kristusovemu.

Ko sem iskala po Svetem pismu zapise o obeh bratih, sem dobila občutek, da sta si bila po značaju precej različna, a – v tistem bistvenem, v veri – podobna.

Sveti Peter, mlajši od bratov, je bil vedno nekoliko nagel, vedno je v prvi vrsti bil pripravljen na »akcijo«. Andrej pa nekako stoji malo zadaj. Trdno stoji ob Jezusu. V Svetem pismu je sv. Andrej v primerjavi z mlajšim bratom malokrat omenjen. Po Jezusovem vnebohodu je sv. Andrej odšel oznanjat veselo novico v kraje ob Črnem in Egejskem morju. Na Peloponezu, v mestu Patra, pa je svoje delo končal mučeniške smrti, privezali so ga na križ v obliki črke X, kjer je v mukah živel še dva dni.

Žirovcem je bil dolgo let farni zavetnik, stara cerkev je bila namreč posvečena sv. Andreju, v novi cerkvi pa je dobil mesto na glavnem oltarju, na desnici sv. Martina.

Ob prebiranju o dveh velikih bratih sem začela razmišljati o današnjem času. Brata, ki sta si po značaju tako zelo različna, mar ne srečujemo to vsak dan? Tudi brate po veri, ki svojo vero živijo različno, srečujemo vsak dan.

Sv. Andrej je vedel, da ima Jezus rad sv. Petra, a vedel je tudi, da zaradi tega nima njega nič manj rad. Včasih se mi zdi, kot da med seboj tekmuje, kdo bo bliže Bogu. Pozabljamo, da je Bog naš oče, zato je takšno tekmovanje brezvezno, pravzaprav je celo škodljivo. Bog od nas ne zahteva, da prehitimo brata, želi samo, da vedno znova popravljamo in izboljšujemo sebe.

Mogoče je prav to tisto, kar nas poskuša učiti sv. Andrej: »Poklican si, da hodiš za Jezusom. Hodi veselega srca, pokončno in ponosno, pri tem pa glej na svoje korake. Če moreš, sobratom pomagaj, nikoli pa jih ne oviraj, kajti Bog ne ljubi drugih bolj kot tebe, ljubi jih le drugače.«

Vsak od nas je nekaj posebnega, zato ni čudno, da vsak po svoje slavi Gospoda. Med nami so taki, ki radi pridejo v prve vrste, ki radi svojo vero pokažejo na zunaj. So pa tudi taki, ki v tišini počastijo Boga. Sodbo o tem, katere molitve so bolj uslišane, prepustimo Bogu. Dokler je v naši molitvi zaupanje in vera v Boga, ne delamo nič narobe, ko pa v molitev vpletemo svoj egoizem, potem pa se nas Bog usmili.

Sveti Andrej prosi za nas!

Hermina Cankar

KRONIKA - ČAS OD 1. 1. 2016 DO 31. 12. 2016

Ob koncu zapisa za leto 2015 sem napisal: »Od 18. do 20. 12. so potekale birmanske duhovne vaje v Adergasu.« Pisal sem del kronike za decembrsko izdajo Glasa sv. Martina in sem zato prehitel dogodek, ki je bi sicer načrtovan. Zamislil sem si, da bi starši kot animatorji na duhovnih vajah lahko bili svojim otrokom lep zgled pričevanja in razpoložljivosti, sporočili pa bi jim tudi, da jim zanje ni vseeno. Žal se je za animiranje prijavilo premalo staršev in tako duhovnih vaj v načrtovanem terminu ni bilo. Večina staršev je tako z zavrnitvijo sodelovanja pokazala negativen zgled svojim otrokom: *Ko mi nekaj ni všeč ali pa se morda čutim premalo sposobnega, da bi nekaj postoril, se bom preprosto uprl oziroma bom povabilo preslišal. Ko mi nekaj ne paše, me pač ne bo zraven. S tem so svojim otrokom sporočili tudi: Če ti življenje z Bogom ne paše, ga pač ne živi, če ti trud za odnose ne paše, se pač ne trudi zanje ...* Škoda. Duhovne vaje so kasneje sicer bile, a uvod vanje, opisan zgoraj, je njihov uspeh zelo zmanjšal.

6. 1. so prišli otroci iz našega vrtca pogledat jaslice v župnijsko cerkev. Dogajanje ob jaslicah ter pogovor z otroki in vzgojiteljicami je bil zelo lep.

V februarju je bil na željo birmancev in birmank ustanovljen birmansko-mladinski zbor. Vesel sem bil te ideje. Veliko truda so do poletnih počitnic vlagali v lepo prepevanje. V novem veroučnem letu pa kot mladinski zbor nadaljujejo prepevanje.

11. 2. smo pokopali Slavko Šubic, župnijsko gospodinjo. Hvala ji za vse, kar je dobrega storila zame in za ostale duhovnike. Naj ji bo Bog bogat plačnik.

23. 2. je bila v župniji ustanovljena nova zakonska skupina, ki sedaj deluje po programu društva Družina in življenje.

2. 3. je bila po rednem razporedu v Žireh dekanajska konferenca. Duhovniki se konferenc udeležujemo v velikem številu in na njih obravnavamo različne teme ter se dogovarjamo za lepo sodelovanje med župnijami v dekaniji in z nadškofijo.

11. 3. je bila v dvorani župnišča predstavljena knjiga Alojza Demšarja z naslovom Zvonovi na Žirovskem. Je bogata pridobitev, saj so v njej zbrani podatki o zvonovih v cerkvah župnij Žiri, Vrh Sv. Treh Kraljev, Ledine in Zavratac.

Vesel sem, da se lahko priložnostno, navadno ob sobotah v času veroučnega leta, srečujem z mladimi. Srečanja temeljijo na raznih temah, pogovorih ob teh temah, na igrah, včasih pa je naše srečanje samo druženje. Bog daj, da bi prišel na srečanja še kdo. Seveda pa se poleg tega srečujem tudi s skavti pri njihovih aktivnostih in načrtovanjih.

Letos smo obnovili tri kipe v cerkvi na Ledinici: kip sv. Ane, kip Marije in kip sv. Eme. Prav tako smo obnovili sliko iz podružnične cerkve na Goropekah.

29. 3. smo imeli veroučni kinodan v dvorani DPD Svoboda. Nižji razredi so si ogledali risanko *Robinson Crusoe*, višji razredi pa film z naslovom *Papež Frančišek - Pot do svetega sedeža*.

16. 4. je bil v Škofovih zavodih duhovni dan katoliških vrtcev, na katerem je Franc Kranjc prejel priznanje za delo v vrtcu. Ob tem sem za Žirovske stopinje

zapisal: »Franc Kranjc, dolgoletni hišnik v Vrtcu pri Sv. Ani - Žiri je 16. 4. 2016 v Škofovih zavodih iz rok nadškofa Staneta Zoreta prejel priznanje Društva vzgojiteljev in vzgojiteljic katoliških vrtcev za predano in nesebično delovanje v blagor omenjenega vrtca in s tem v blagor katoliških vrtcev v Sloveniji. Podeljeno priznanje je bilo eno izmed treh, ki so bila letos podeljena s strani tega društva. Predsednik društva Igor Jereb je ob tem izrazil tudi osebno hvaležnost nagrajencu za njegovo dolgoletno služenje, ki ga je sam spremljal ves čas svojega vodenja župnije Žiri in Vrtca pri Sv. Ani. Tudi delavke vrtca se zavedajo in so hvaležne za vse, kar je gospod Franc naredil za vrtec. Hvaležne pa so tudi Kranjčevi ženi Pavli, ki je dobrohotno podpirala možovo delo in velikokrat tudi sama priskočila na pomoč. Čestitamo.«

Prvo obhajilo smo letos imeli 15. 5., birmo pa teden dni kasneje, 22. 5. Birmoval je pomožni škof in generalni vikar Franc Šuštar. Birmanci so ob srečanju z birmovalcem pripravili plakate, na katerih so predstavili naše delo pri verouku in pri ostalih srečanjih. Predstavitve so bile zelo dobre, pogovor birmovalca z birmanci pa je bil nagovarjajoč.

25. 5. smo v župniji dve uri gostili kip Fatimske Matere Božje, ki je romal po Sloveniji. Obisk vernikov je bil številčen, še posebej pa me je presenetil in navdušil zelo lep obisk veroukarjev. Prisotni so bili tudi otroci iz našega vrtca.

Od 6. do 8. 6. smo bili dekanijski duhovniki na diesu v Innsbrucku, Stamsu in Innichenu. Utrdili smo našo dekanijsko duhovniško skupnost in naredili nekaj za osebno duhovno rast. Svetih maš v dekaniji ni bilo, a so ljudje to razumeli.

Od 27. 6. do 2. 7. je v župniji potekal poletni oratorij, teden iger, delavnic, katehez, molitve ... Letošnja tema je bil Ostržek. Prisotnih je bilo 135 oseb. Na izlet smo šli v park vojaške zgodovine v Pivki, kjer so oratorijanci na splošno uživali. S tem obiskom smo dali tudi poudarek na 25-letnico naše samostojnosti.

10. 7. ob 10⁰⁰ je bila v župniji zlata maša rojaka br. Pavla Koširja, kapucina, popoldne ob 16⁰⁰ pa je bila blagoslovljena tudi nova Kržetova kapelica, posvečena p. Piju. Zlatomašnik je bil nad dogajanjem ganjen. S farani in njegovimi sorodniki smo z veseljem poskrbeli za vse potrebno, župnija pa je natisnila podobice ob tem dogodku.

Med 18. in 21. 7. v Žireh ni bilo svetih maš. V Glasu sv. Martina sem razloge že podrobno razložil.

26. 7., na praznik sv. Ane in Joahima, je bilo slovesno na Ledinici. V gosteh smo imeli novomašnika Bernarda Rožmana in okoliške duhovnike. Udeležba vernikov je bila pri obeh svetih mašah velika. Po drugi maši je igrala tudi Žirovska pihalna godba. Ta dogodek sem uporabil tudi za podelitev dveh nadškofovih priznanj zaslužnima župnijskima sodelavcema: ključarju župnijske cerkve Marijanu Jerebu in Barbari Oblak.

V prošnji za priznanji sem obrazložitvi zapisal takole:

»Barbara Oblak že precej let vsestransko in predano sodeluje v župniji. Z veseljem pomaga pri učenju verouka, pri pripravah župnijskih slovesnosti, je članica ŽPS-ja, vpisuje veroučne ocene v kartoteke in piše spričevala za celotno veroučno šolo ... Vse delo opravlja prostovoljno in brez plačila.«

»Marijan Jereb je ključar župnijske cerkve. Predano in ob pomoči drugega ključarja Petra Mlinarja ter svojega sina Simona skrbi za župnijsko cerkev, za urejenost njene okolice in okolico župnišča. Je tudi član ŽPS-ja, kjer z modro besedo in pametnimi nasveti pomaga pri sprejemanju pomembnih odločitev za župnijsko skupnost. Hkrati je pogosto tudi 'uradni' pozdravni govornik ob župnijskih slovesnostih.«

S tem sem se želel zahvaliti omenjenima za njuno delo ter tudi spomniti na vse delo pridnih faranov za župnijo. Tako sem tudi povedal prisotnim.

20. 8. so bili v Žireh romarji iz Dekanov s svojim župnikom in mojim sošolcem Romanom Lebanom.

28. 8. so bili po dolgem času krsti spet med sveto mašo (3 novokrščenci). Takrat sem po nadškofovem pooblastilu podelil tudi zakrament svete birme in prvo obhajilo Gašperju in Janu Peternelu. To je bilo moje drugo birmovanje, odkar sem duhovnik.

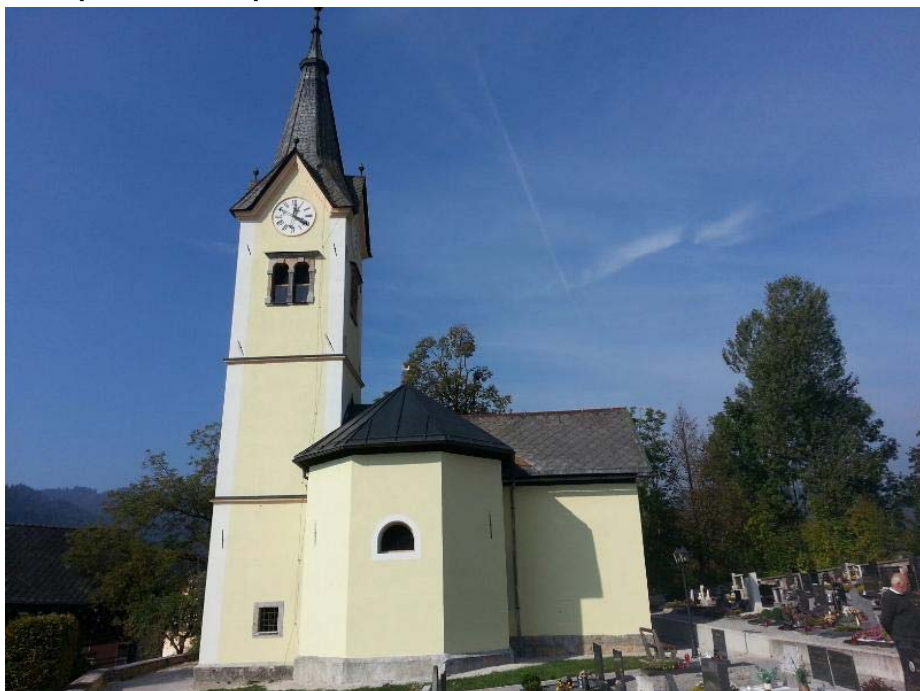
Na Dobračevi smo dokončali obnovo fasade na cerkvi. Če kdo želi prispevati sredstva za dokončno poplačilo računov, je dobrodošel v župnišče.

1. 9. je med 15⁰⁰ in 19⁰⁰ potekal vpis v 1. razred verouka ter delitev pripomočkov za verouk za vse veroukarje.

11. 9. smo ob 9⁰⁰ imeli sveto mašo ob začetku novega veroučnega leta, kjer sem povabil vse udeležence k predanemu in iskrenemu odnosu z Bogom.

24. 9. je bil v naši župnijski cerkvi koncert v organizaciji Slovenskega orgelskega društva.

30. 9. sva z gospodom Jakobom Kraljem blagoslovila nove prostore v vrtcu pri

osnovni šoli, 3. 10. pa tudi prenovljen zdravstveni dom. Vesel sem bil povabila odgovornih in se jim zanj zahvaljujem.

S 1. 10. me je nadškof Stane Zore imenoval za dekana dekanije Škofja Loka. Tako je potrdil voljo dekanijskih duhovnikov, ki so mi izrazili svoje zaupanje na septembrski dekanijski konferenci.

8. 10. je bil na Ledinici začetek novega skavtskega leta. Začeli smo s sveto mašo.

9. 10. je bilo v Retečah srečanje odraslih pevskih zborov dekanije Škofja Loka, vendar žal brez udeležbe zbora iz naše župnije ...

6. 11. bo zahvalna nedelja, ko se bodo zakonski jubilanti skupaj z g. nadškofom Stanislavom Zoretom zahvalili za Božji blagoslov.

Do 16. 12. bo po napovedi izvajalcev obnovljena kapelica v Starih Žireh ob Stari šoli, zato bo ta dan ob 18⁰⁰ tam blagoslov in nato ob začetku devetdnevnice pred božičem procesija z lučkami v župnijsko cerkev, kjer bo potem tudi sveta maša.

26. 12. bo v župnijski cerkvi otvoritev dveh vitražev - medaljonov (Ivana Orleanska in Anton Martin Slomšek; Frančišek Asiški in Janez Evangelist). Njun avtor je Marcos Luis Jerman. Z veseljem pa lahko povem, da imamo že tudi dva darovalca za preostala dva vitraža - medaljona, ki bosta izdelana v letu 2017.

Igor Jereb, žpk

*** * * * * *

KDOR POJE, DVAKRAT MOLI

Pojte Gospodu novo pesem, poj Gospodu, vsa zemlja! Pojte Gospodu, njegovo ime slavite, oznanjujte dan za dnem njegovo odrešenje!

Kdor poje, dvakrat moli, pravi pregovor. Veljal pa je tudi pregovor, da so trije pevci skupaj že pevski zbor. Slovenci že od nekdanj gojimo ljubezen do petja in veljamo za pevski narod. Cenili so nas kot kulturni narod, ki zna peti in izraziti svoja čustva na miren in dostojanstven način.

Ljudje so se že v času čitalnic zbirali in ob delih skladateljev, ki jih zbori še danes uvrščajo v svoje pevske sporede, prepevali ter se družili v pevskih društvih. Vse to je dvigalo slovenski narod med evropske narode in neposredno skrbelo za ohranjanje jezika, kulture ter slovenske besede. Številni zbori med slovenskimi izseljenci 4. in 5. generacije prepevajo slovenske narodne in cerkvene pesmi. To je res pohvale vredno.

Bog nas je ustvaril in nam dal določene talente že ob rojstvu. Mislim, da je veliko bogastvo, komur je bil pevski glas položen v zibelko. Imeti glas za petje je velik dar in prav je, da svoj pevski dar v življenju neguješ in nadgradiš. A. M. Slomšek je zapisal: »*Ptico boš spoznal po petju, pa človeka tudi: ako lepo poje, ima tudi lepo srce. In kar se o človeku posamezno govori, se lahko reče o vsem*

ljudstvu. Človek, ki rad in z veseljem poje, razodeva občutke svojega srca in enake občutke vzbuja tudi pri poslušalcih. « Petje je pravi balzam za dušo in telo.

Če prepevaš v zboru, si razvijaš posluš in pevski glas, se naučiš veliko novih in zanimivih pesmi, kvalitetno preživljaš prosti čas, se uvajaš v večglasno petje, s petjem razveseljuješ ljudi, častiš in slaviš Boga, na srečanjih pa spoznaš nove prijatelje.

V naši župniji deluje več pevskih zborov, ki ob nedeljah in praznikih lepšajo bogoslužje s prepevanjem. Trenutno delujejo štirje, in sicer otroški, mladinski, NaSmeh, z dolgoletno pevsko tradicijo pa se lahko pohvali CMePZ Anton Jobst, ki ima v svoji sestavi samo odrasle pevce (krepko čez 30), in razen krajših presledkov neprekinjeno prepeva že od leta 1912, ko je prišel v Žiri za organista in zborovodjo Anton Jobst in ga vodil do svoje smrti leta 1981. Za njim je vodstvo prevzel Anton Čadež in ga vodi še danes. Po skladatelju Antonu Jobstu se zbor imenuje od 22. 12. 1994. Do nedavnega je neprekinjeno prepeval ob nedeljah in ob nekaterih praznikih ter slovesnostih. Skozi čas je nekaj pevcev odšlo zaradi starosti oz. bolezni, nekaj pa tudi zaradi drugih vzrokov. Prišlo je nekaj novih, a po mnenju pevovodje ne dovolj ...

Dekanija Škofja Loka občasno organizira revijo odraslih pevskih zborov. Zbori se predstavijo v eni od župnij. Letos je bila pevška revija 9. oktobra v Retečah. Žal pa omenjeni zbor tam ni prepeval, prav tako tudi ne pred nekaj leti, ko je župnija Žiri gostila pevsko srečanje. Škoda. Kaj je vzrok? Premajhno število pevcev? Mislim, da ne, kajti v primerjavi z ostalimi zbori, ki so bili na zadnjem pevskem srečanju v Retečah, ima največ pevcev. Zbori, ki imajo po 12 pevcev oz. tudi manj, so se srečanja udeležili. Na srečanju ni nobene tekmovalnosti, pomembno je sodelovanje, druženje, izmenjava izkušenj itd. Tudi drugod ni pevcev na pretek, pa vseeno sodelujejo. V eni večjih župniji v sosednji dolini so imeli 50 pevcev, zdaj jih je samo še 18, pa so se revije udeležili. Mislim, da bi bilo prav, da bi se naš zbor zgledoval po njih, s svojo pesmijo slavil Gospoda in s svojo udeležbo razvedril sebe in vse udeležence.

Priporočimo se Bogu, da bila pevška bera v prihodnje obilnejša, da bi navdihnil mlade pevce, da se zborom pridružijo in popestrijo njihovo sestavo ter da bi vsi v zborih imeli resnično veselje do petja in pričevanja.

Igor Jereb, žpk

Izdala Župnija Žiri, Jobstova cesta 34, 4226 Žiri. Odgovarja: Igor Jereb, župnik.
Župnijski telefon: ☎ 041 703 578, mobitel duhovni pomočnik: Jakob Kralj: 031 850 443
✉ zupnija.ziri@rkc.si, <http://zupnija-ziri.si>, TRR: 07000-0000846221

Duhovnik je na voljo po vsaki sveti maši.

Naklada: 750 izvodov

IZGANJALCI RESNICE

Dokler je diakon Štefan pred velikim zborom v Jeruzalemu Judom pripovedoval, kako njihovi predniki niso ubogali Mojzesa in Boga, so ga mirno poslušali. Ko jim je očital, da niso nič boljši od očetov, pa so zavpili z močnim glasom, si zatisnili ušesa in vsi hkrati planili nadenj. Nato so ga pahnili iz mesta in ga kamnali.

Podobno dogajanje, kot ga opisujejo Apostolska dela, smo v začetku oktobra videli v Ljubljani. Del leve polovice našega narodnega telesa si je ob javnem predvajanju filma Čudež življenja na pročelju frančiškanske cerkve zatisnil ušesa in oči pred resnico, zakričal iz medijskih trobil ter planil nad Zavod Živim. Ker smo od leta 34 po Kristusu vendarle malce napredovali, pa zagovornikov življenja niso mogli kar tako pahniti iz mesta in jih utišati. Namesto tega so jih temeljito polili z besedno gnojnico in jih prijaviли policiji.

Genialna domislica Zavoda Živim ob svetovnem tednu otroka in dogajanje ob njej nam sporočata vsaj dvoje. Najprej, da je v naši družbi na pohodu novi primitivizem, ki ga motijo celo znanstveno dokazana dejstva, kakršna so prikazana v filmu Čudež življenja. Ali to pomeni, da bodo v prihodnje protestirali tudi proti filmu, ki prikazuje, da je Zemlja okrogla? Kakšen prenapet politik bi namreč lahko trdil, da tak film krši ustavno določilo, da je izpovedovanje opredelitev v zasebnem in javnem življenju svobodno, saj nam vsiljuje samo eno točno določeno prepričanje. A tak scenarij vendarle ni zelo verjeten. Del naše družbe je sicer dovolj nor tudi za kaj takega, vendar k sreči kriči samo takrat, kadar resnica očitno nasprotuje njegovi ideološki usmeritvi. Iz te »kozlovske sodbe v Ljubljani« pa se lahko naučimo še nečesa: da moramo biti pri oznanjevanju resnice ne samo pogumni, ampak tudi iznajdljivi. *»Bodite previdni (iznajdljivi) kakor kače in preprosti (nepokvarjeni) kot golobje,«* je Jezus naročal svojim učencem. To velja tudi za nas.

Resnica je ena od temeljnih človeških vrednot. S tem se načeloma strinjamo vsi, težava pa nastane, ko ob resnico trčijo naše osebne koristi in prepričanje. Zreli in modri ljudje tudi v takih primerih svoje ravnanje podredijo resnici, slabiči in pokvarjenci pa resnico maličijo in mrcvarijo do neprepoznavnosti. Ali pa si pred njo zatiskajo oči in zato napadajo vsakogar, ki si upa resnico povedati in pokazati. Kadar se taki izganjalci resnice dokopljejo do oblasti in moči, kultura smrti prevlada nad kulturo življenja in družba začne propadati.

Resnica ni bila nikoli priljubljena in zavzemanje zanjo nikoli ni bilo nekaj lahkega: ne v Jezusovih časih, ne v srednjem veku, ne v prejšnjem stoletju. Kdor misli, da je današnji čas kaj drugačen, se bridko moti. In vendar je neutrudno iskanje resnice edino smiselno in vredno človeka. *»Kdor išče resnico, jo mora znati prenesti,«* nas svari kitajski pregovor. *»Do smrti se bojuj za resnico in Gospod Bog se bo bojeval zate,«* nas tolaži modri Sirah. Jezus pa preprosto pravi: *»Resnica vas bo osvobodila.«* Kdor je že kdaj resno tehtal med lažjo in resnico ter se odločil za slednjo, ve, o čem Jezus govori.

Andrej Praznik

Z VESELJEM BITI ŽENSKA

Kdor zna opazovati naravo, kmalu ugotovi, da v njej vse poteka usklajeno in po točno določenih zakonitostih. Bolj ko se človek vmešava, večji nered naredi. Enak red opažamo v delovanju človeka, kar ni nenavadno, saj že na prvih straneh Svetega pisma beremo: *»Bog je videl vse, kar je naredil, in glej, bilo je zelo dobro.«* (1 Mz 1, 31)

Ko parom razlagam o ženski in moški plodnosti, sem vedno znova navdušena nad tem, kako genialno si je Bog zamislil tudi to področje. Zakoncev ni postavil v slepo ulico razmnoževanja, ampak lahko živijo ljubezensko spolno življenje tudi takrat, ko niso pripravljene na sprejem otroka. Pri tem pa ne potrebujejo nobenih farmacevtskih in drugih pripomočkov.

Moški je ploden od pubertete naprej do konca življenja. Vsako sekundo v njem nastane 1000 semenčic! V enem semenskem izlivu jih je od 200 do 700 milijonov. Ženske smo bolj varčne. Že ob rojstvu imamo vsa jajčeca, ki bodo pozneje dozorela. Do pubertete »spijo« nekakšno zimsko spanje, potem se jih postopno vsak mesečni cikel nekaj zbudi. Od prve do zadnje menstruacije dobi »življenjsko priložnost« okrog 450 jajčec. Jajčna celica je največja človeška celica in je vidna tudi s prostim očesom. Semenčicam je na razpolago za oploditev manj kot 24 ur. V igri so tudi hormoni, ki žensko telo vsak mesec pripravijo na morebitno nosečnost.

Znanstveniki so ugotovili, da je povprečen par ploden do 6 dni v normalnem, od 23 do 35 dni dolgem menstruacijskem ciklu. Potem so šli naprej: poiskali so znake, ki se med menstruacijskim ciklom spreminjajo in bi jih ženske lahko opazovale same. Med najbolj zanesljivimi sta sluz materničnega vratu in dvig telesne temperature po sprostitvi jajčeca iz jajčnika. Na podlagi tega so napisali jasna pravila, s katerimi lahko ženska za vsak dan določi, ali je plodna ali ne. Tako so nastale naravne metode načrtovanja družine. Teh je danes veliko. Z možem že dobrih 16 let uporabljava simptotermalno metodo Sensiplan, ki temelji na opazovanju sluzi in merjenju temperature ter je več kot 99 % zanesljiva pri preprečevanju spočetja. Naravne metode seveda hkrati omogočajo tudi načrtovanje spočetja in kar je prav tako pomembno: so brez škodljivih stranskih učinkov.

Odločitev za naravne metode načrtovanja družine ni lahka življenjska pot. To je tek na dolge proge, hkrati pa odlična naložba v medsebojni odnos med zakoncema, ki ju povezuje spoznanje, da »breme« plodnosti ni samo ženska skrb. Blagor ženski, ki je sprejeta in razumljena z dušo in telesom! Naravne metode spodbujajo k medsebojnemu zblíževanju in izkazovanju nežnosti, da se mož ne utruje pri dvorjenju, žena pa ne išče stalnih izgovorov. Tako ostaja zakon svež, telesna podaritev pa nekaj najlepšega in osrečujočega.

Če bi radi izvedeli več o naravnih metodah, pokukajte na spletno stran Sensiplan.si.